

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Перник, 13.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Светослава Ив. Алексиева

при участието на секретаря Роза М. Ризова
като разгледа докладваното от Светослава Ив. Алексиева Административно
наказателно дело № 20231720200266 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С наказателно постановление №8012/13.01.2023г., издадено от началник на отдел „Контрол по Републиканската пътна мрежа“, дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, Агенция “Пътна инфраструктура” - София, оправомощен със заповед №РД-11-246/31.03.2022г. на председателя на УС на АПИ, на П. Х. М., ЕГН *****, е наложено административно наказание глоба в размер 2500 /две хиляди и петстотин/ лева, на основание чл.53, ал.1, т.2, предл.2 от Закона за пътищата, вр. чл.53 от ЗАНН за това, че на 29.12.2022 г., в 11.29 часа, на АМ Струма, км. 30+500, пътен възел Боснек, движейки се в посока от с. Студена към град София, като водач на МПС с четири оси с две управляеми оси марка „Рено“, модел К с рег. №****, извършва превоз на товар без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата /Разрешително/, съгласно изискванията на чл.8, ал.2, вр. ал.1 от Наредба № 1 от 03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС – нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.а, предл.2 от Закона за пътищата във вр. с чл.8, ал.2, вр. ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 на Наредба №11/03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС /Наредбата/.

Срещу издаденото наказателно постановление в срок е постъпила жалба от П. М., с която моли наказателното постановление да бъде отменено. Твърди, че нарушението не е извършено, че установената фактическа обстановка не съответства на действителната, както и че при съставянето на акта и наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуални правила. Обосновава се и маловажност на нарушението.

В съдебно заседание жалбоподателят не е участвал лично, не е представляван и от пълномощник. Депозирал е писмено изложение, с което

допълване доводите в жалбата.

Административнонаказващият орган - началник отдел „Контрол по Републиканската пътна мрежа“, дирекция „АРОК“ към Агенция “Пътна инфраструктура”, чрез процесуалния си представител – ю.к. М., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено изцяло, като правилно и законосъобразно. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Районен съд - Перник, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.14 и чл.18 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН, както и доводите на страните, намери за установено следното:

На 29.12.2022г., в 11.29 часа П. Х. М. се движел по автомагистрала Струма, в посока с. Боснек - град София, управлявайки МПС с четири оси с две управляеми оси марка „Рено“, модел К с рег. №****, превозвайки фракция. На км.30+500 на посочения път, на територията на Община Перник, бил спрян за проверка от инспектори в отдел „Контрол по РПМ“, Д “АРОК” при А “ПИ“, София – свидетелите А. А. А. и Л. Е. М.. След преглед на представените от водача документи /кантарна бележка, пътен лист, свидетелство за регистрация на МПС/ било извършено измерване с техническо средство – ролетка 1302/18/5м/ на разстоянието между осите на превозното средство, както и измерване на натоварването на ос на двойната задвижваща ос с техническо средство електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел DFW-KR, №118844. При измерването контролните органи установили, че натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 26.370 т. при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.в от Наредба №11/2001г. на МРРБ.

Водачът не представил разрешение /разрешително/ за превоз на товар при превишение на максимално допустимите норми по раздел II от Наредбата за дейности от специалното ползване на пътищата, издадено от администрацията, управляваща пътя – А“ПИ“.

Въз основа на това, на място срещу водача на товарния автомобил било образувано административнонаказателно производство със съставяне на акт за установяване на административно нарушение №0009280/29.12.2022г., като актосъставителят приел, че са нарушени разпоредбите на чл.26, ал.2, т.1, б.а от Закона за пътищата, във вр. с вр. чл.8, ал.1 и 2 и чл.37, ал.1, т.1 от Наредба №11/2011 г. на МРРБ. При съставяне на акта соченият като нарушител вписал, че няма възражения. На същия бил връчен препис от акта срещу разписка.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не постъпили и писмени възражения.

На 13.01.2023г. след проверка по реда на чл.52, ал.4 от ЗАНН, извършена въз основа на събраните по преписката доказателства, наказващият орган приел, че са налице основанията по чл.53, ал.1 от ЗАНН и издал наказателно постановление, с което ангажирал административнонаказателна отговорност на П. М. за нарушението по-горе.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена по несъмнен начин, като взе предвид показанията на свидетелите А. А. А. и Л. Е. М., както и приетите писмени доказателства: съставеният АУАН

№0009280/29.12.2022г., разпечатка от измерването на превозното средство, заверени копия на лична карта и свидетелство за регистрация част II, кантарна бележка №42199 от 29.12.2022г., пътен лист №008719/29.12.2022г., заповеди №РД-11-246 от 31.03.2022г. и №РД-11-247/31.03.2022г. на Председател на УС на А"ПИ", декларация за съответствие и сертификат, свидетелство за калибриране №839А-Д-15/17.09.2015г., протокол за обучение – относно ролетка 1302/18/5м/, заявление за последваща периодична проверка №0000029-21852/21.04.2022г. и приложение към него, удостоверение за признаване на одобрен тип средство за измерване - за везна модел DFW-KR, №118844, пълномощни.

Въз основа на приетата фактическа обстановка, установена чрез събраните доказателствени материали, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество, се явява частично основателна.

При извършена служебна проверка за законосъобразност съдът намери, че съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление, отговарят на изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, както и че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Актът е съставен, а постановлението е издадено от органи с доказана материална компетентност, при спазване на императивните изисквания към съдържанието им и в съответствие с процесуалните правила. Съставител на АУАН в случая е инспектор А. А., който е включен сред длъжностните лица, определени със заповед № РД-11-247/31.03.2022г., на Председател на УС на А"ПИ" да съставят актове за установяване на административни нарушения, съгласно чл.56, ал.2, т.1 от Закона за пътищата.

Компетентността на наказващия орган произтича от Заповед №РД-11-246/31.03.2022г. на Председател на УС на А"ПИ", издадена в съответствие с правомощията на председателя на управителния съвет на агенцията по чл.21г, т.1 и т.8 и чл. 56, ал.3, т.1 от Закона за пътищата.

Обвинението е формулирано ясно и разбираемо, а отразените фактически обстоятелства са достатъчни от гледна точка пълно очертаване на обективните признаци на деянието вменено във вина на нарушителя, както за формиране на извод, че правното му квалифициране е извършено прецизно.

В обстоятелствената част на акта и постановлението ясно са записани датата и мястото на извършване на нарушението, отразени са вида на МПС, посоката му на движение и товара, обстойно са изложени обстоятелствата, въз основа на които е направен извод за това, че превозното средство е тежко по смисъла на чл.3, т.2 от Наредба №11/2011 г. на МРРБ и за него са приложими нормите на този нормативен акт. Формулирана е и ясна констатация за това, че с оглед установените параметри на МПС /натоварването на задвижващата ос/, надвишаващи максимално допустимите норми по чл.7, същото е тежко по смисла на чл.3, т.2 от Наредбата и движението му е забранено без валидно разрешение дейности в рамките на специалното ползване на пътищата /Разрешително/, издадено по реда на същата наредба от администрацията, управляваща пътя, каквото водачът не е

имал .

Описанието на нарушението в наказателното постановление е напълно идентично с това в обстоятелствената част на АУАН, където са изложени същите фактически обстоятелства, включително констатация, че водачът не е представил разрешение за дейности от специалното ползване на пътищата.

В този смисъл съдът приема, че описанието на нарушението е достатъчно не само с оглед адекватното упражняване правото на защита от страна на нарушителя, но и с оглед извършване на съдебния контрол за законосъобразност и обосноваост на извода за нарушение по чл.26, ал.2, т.1, б.а, предл.2 от Закона за пътищата, във връзка с чл.8, ал.2, вр. ал.1 и чл. чл.37, ал.1, т.1 от Наредба №11/2020г. на МРРБ.

Правилно е приложена и административнонаказателната норма - чл.53, ал.1 от ЗП, тъй като именно тя е относима към описаното нарушение, доколкото предвижда наказване на физически лица, нарушили визираните в нормата разпоредби, в т.ч. тази на чл. 26, ал.2 от Закона за пътищата, за нарушаването на която е привлечен към административнонаказателна отговорност и жалбоподателя.

Неоснователно е възражението и изложените в негова подкрепа доводи за незаконосъобразно квалифициране на установените факти като нарушение по Закона за пътищата /ЗП/, вместо по Закона за движението по пътищата /ЗДВП/, в който /чл.177, ал.3, т.1/ също са предвидени административнонаказателни състави за управление на ППС с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от МРРБ, без да е спазен установения за това ред.. Съдебният състав приема, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя законосъобразно е реализирана по реда и на основание Закона за пътищата, тъй като именно този нормативен акт регламентира обществените отношения, свързани със собствеността, ползването, управлението, стопанисването, изграждането, ремонта, поддържането и финансирането на пътищата, както и с управлението на безопасността на пътната инфраструктура в Република България. Съгласно чл.19, ал.2, т.5 и 6 от ЗП управлението на пътищата включва и осигуряване на общественото ползване на същите чрез регулиране и контрол на автомобилното движение, даване на разрешения и въвеждане на забрани за ползване на пътищата, както и упражняване на контрол на превозните средства с оглед правилната експлоатация на пътищата и предпазването им от разрушаване. Т.е., отговорността в случая е ангажирана за нарушение на правни норми от ЗП, установени в насока защита на пътищата като обект на инфраструктурата, предвид констатацията за движение на тежко МПС без разрешение /Разрешително/ за дейности от специалното ползване на пътищата, издадено от администрацията, управляваща пътя. Нормите от ЗДВП защитават други обществени отношения – по опазване живота и здравето на участниците в движението по пътищата, улесняване на тяхното придвижване, опазване на имуществото на юридическите и физическите лица, както и околната среда от замърсяването от моторните превозни средства, като тези норми се прилагат от други длъжностни лица, каквито при конкретната проверка не са участвали. Правната регламентация на визираните обществени отношения дава основание за заключение, че фактическите състави на нарушенията по чл.26,

ал. 2, т. 1, б.а от ЗП и чл.177, ал.3, т.1 от ЗДвП не са напълно идентични и поради това съществуват самостоятелно и паралелно един от друг. Преценката за квалификацията на нарушението се прави конкретно за всеки отделен случай въз основа установените фактически обстоятелства. Тези в процесния казус обосновават приложимост именно на нормите от Закона за пътищата.

По същество:

Жалбоподателят е привлечен към административнонаказателна отговорност за това, че на посочените дата и час, в съответния пътен участък, е управлявал тежко МПС съгласно чл.3, ал.2 от Наредба №11/2001г. на МРРБ, без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата /Разрешително/, съгласно изискванията на чл.8, ал.2, вр. ал.1 от Наредбата и без да има право на това, съгласно същите разпоредби. Тези факти са доказани и не са спорни. Установено е, че при извършеното от контролните органи измерване на управляваното от жалбоподателя МПС натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 26.370 т., при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.в от Наредба №11/2001г. на МРРБ

От показанията на свидетелите А. А. и Л. М. се установява, че ППС с превозвания товар е било измерено с ролетка за разстоянието между осите, а впоследствие с електронна везна и ос по ос, и след сумиране на стойностите е била констатирана горепосочената стойност на осово натоварване. Резултатите от измерването се кредитират изцяло, тъй като са получени при измерване, осъществено по установения ред, от длъжностни лица, поименно определени със заповед на председателя на УС на АПИ да осъществяват контрол на ППС, движещи се по РПМ, за спазване на изискванията на Наредба №11/03.07.2001 г., преминали съответно обучение, както и с технически изправни измервателни средства /ел. везна, модел DFW-KR, №118844 и ролетка 1302/18/5м/. Видно от представените и приети в съдебното следствие писмени доказателства, средствата за измерване, с които е установено нарушението са надлежно сертифицирани, доказано е съответствието им с одобрения тип и с метрологичните изисквания. В този аспект и съгласно чл.30, ал.5 от Закона за измерванията съдът приема, че измерванията са извършени с годни средства за измерване и резултатите от тях, отразени в разпечатката за измерването, приложена към акта и подписана от водача, следва да се кредитират.

Отчетената стойност несъмнено установява, че МПС е тежко съгласно нормите, установени в чл.7 от Наредба №11/2001г. на МРРБ, тъй като измереното натоварване на двойната задвижваща ос на МПС значително надвишава допустимото съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.в от наредбата. В процесния случай е установено, че тази стойност е 26.370т. при максимално допустими 19 тона., т.е., касае се за превишение от 7.370т.

При това положение, движението на МПС е било в нарушение на забраната в чл.26, ал.2, т.1, б. „а“, предл.2 от Закона за пътищата, съгласно която „за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забраняват ... в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия ... движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства“. Както е

видно от текста на цитираната норма забраната за движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства не е абсолютна - то е допустимо в случай, че е налице разрешение. Редът за издаване на такова е разписан в раздел IV на Наредба №11/2001г. на МРРБ - след издаване на разрешително за движение за извънгабаритни ППС /чл.8, ал.1 и 2, вр. чл.14, ал.1/ или след заплащане на дължима пътна такса /чл.8, ал.5, вр. чл.14, ал.3/, което обаче е допустимо за извънгабаритните и/или тежките ППС, които имат обща маса до 45 тона или натоварване на ос, което не превишава с повече от 30 % допустимите максимални натоварвания на ос по раздел II.

В конкретния случай, водачът на превозното средство не е разполагал към момента на проверката с разрешително, за да е разрешено движението му. Показанията на свидетелите А. и М. са категорични по този въпрос и достоверността им се потвърждава от останалите доказателствени източници. Данните за техническите характеристики на МПС по свидетелството за регистрация, както и установеното натоварване в случая не сочи на изключението по чл. 8, ал. 5, вр. чл. 14, ал. 3 от наредбата, доколкото общата маса на МПС е по-висока, а конкретното натоварване надвишава с повече от 30% допустимото максимално натоварване по раздел II. При това положение се изисква нарочно разрешение /разрешително/ по чл.26, ал.3 от ЗП, в каквато насока е формулирано административнонаказателното обвинение в АУАН и в НП, поради което движението на процесния товарен автомобил е квалифицирано законосъобразно като нарушаващо нормата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. 2-ро от ЗП, забраняваща движение на тежки ППС без разрешение. Следва да се посочи още, че наличието или не на основание за разрешаване на движението чрез издаване само на документ за платени пътни такси е обстоятелство, което е ирелевантно към процесния административнонаказателен състав. Параметрите на тежко ППС, покриващо хипотезата на чл. 8, ал. 5, вр. чл. 14, ал. 3 от Наредбата, и при съответно посочване на тези разпоредби, биха били от значение в случаите на установено нарушение във връзка с разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 3, предл. последно от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. – движение на ППС, габаритните размери, общата маса или натоварване на ос на което са по-големи от посочените в документа за платена такса в случаите по чл. 14, ал.3, каквото не е процесното нарушение, доколкото водачът не е представил и такъв документ.

Предвид горното, обосновано и в съответствие с нормата на чл.37, ал.1, т.1 от Наредба №11/2011г. МРРБ службите за контрол при Агенция „Пътна инфраструктура“ са съставили акт на водача П. М. за установеното извършване на движение на тежко МПС с параметри, надвишаващи допустимите. Ето защо съдът приема, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна признаците от състава на административнонаказателната норма и законосъобразно е санкциониран за нарушаването ѝ.

Съдът приема, че жалбоподателят, в качеството си на водач на ППС, е субект на процесното нарушение. Вярно е, че съгласно чл. 11 от Наредба №11/2001г. на МРРБ, лицата, които извършват превозите /превозвачите/, носят отговорност за движението и съпровождането на извънгабаритните ППС. Съгласно чл.37, ал.1, т.1 от същата наредба обаче, и съгласно Закона за

пътищата водачът на извънгабаритно или тежко ППС също е субект на административнонаказателна отговорност за нарушение по чл.26, ал.2 от ЗП, независимо от това образувано ли е административнонаказателно производство и ангажирана ли е отговорността на превозвача. Като водач на ППС жалбоподателят е следвало да провери и да се убеди, че параметрите на ППС, което е управлявал с товар не надвишават максимално допустимите норми по Наредба №11 от 03.07.2001 г. и като не го е сторил, виновно е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б.а от ЗП.

Всичко изложено мотивира съдебния състав да приеме, че събраните доказателства са достатъчни за несъмнен извод, че на посочените дата и място П. М. е извършвал движение с тежко МПС, без разрешение, издадено от администрацията управляваща, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността му по административнонаказателен ред.

Според съдебния състав не се касае за нарушение, което може да бъде определено като маловажно с оглед липсата или незначителността на настъпилите вредни последици и на други смекчаващи обстоятелства, сравнено с обикновените случаи на административни нарушения от този вид. Надвишаването на нормите на Наредбата винаги повишава рисковете относно безопасността на движение, повреждане и преждевременно износване на пътната инфраструктура. Именно затова законът въвежда изискване движението на ППС по пътищата с параметри надвишаващи нормите на Наредбата да се допуска по изключение, само след издадено разрешение (разрешително или квитанция за платени пътни такси) за дейност от специалното ползване на пътищата, което се издава при определени условия и за всеки отделен случай, с определен срок, за определен маршрут, след заплащане на пътна такса. В случая не се касае и за незначително превишение, за да има основание за обсъждане на маловажност.

По отношение вида и размера на наложеното административно наказание:

Административнонаказателната разпоредба на чл.53, ал.1 от Закона за пътищата предвижда, че физическо лице, нарушило разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви "в" и "г", т. 2, ал. 2 и ал. 5 и чл. 41, и извършило описаните в т.1-6 дейности, се наказва с глоба от 1000 до 5000, ако деянието не представлява престъпление. В конкретния случай на П. М. е наложена глоба на основание чл.53, ал.1, т.2, предл.2 от ЗП към средния предвиден в закона размер, а именно 2500 лв.. Същият необосновано е завишен, тъй като решението на АНО в този аспект не е мотивирано, не са изтъкнати конкретни отегчаващи вината обстоятелства в насока извършената индивидуализация.

Без внимание са останали наличните смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно, че нарушението е за първи път, констатация за което се съдържа в наказателното постановление, както и че жалбоподателят е управлявал процесното пътно превозно средство в изпълнение на възложени му трудови функции от работодателя. Макар като водач на МПС да е възможен субект на процесното нарушение, от гледна точка разпоредбата на чл.11 от Наредба №11/2001г. на МРРБ неговата отговорност не следва да замества ангажирането на отговорността на превозвача, а неупражняването на тази възможност от страна на контролните органи не следва да се компенсира

с налагането на наказание в по-висок размер. Същевременно АНО не ангажира доказателства за семейното и имотно състояние на санкционираното лице. В този аспект, целеният ефект от наказването би се постигнал с налагане на наказание в минимален размер, което мотивира смекчаване отговорността на нарушителя. Съдебният състав счита, че глоба в този размер ще бъде съответна на характера и тежестта на нарушението, ще отговори на изискването за справедливост и на целите, към постигането на които е насочено административното наказване по чл.12 от ЗАНН - да се предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред. В този смисъл, наказателното постановление следва да бъде изменено .

По разноските:

Изохода на делото обосновава присъждане на възнаграждение на процесуалния представител на АНО, който своевременно /в съдебно заседание/ направи искане за това.

По съображенията, които се изложиха съдът прие, че нарушението е извършено, като намалява само размера на административното наказание от 2500 на 1000 лв., каквато е и алтернативната претенция на жалбоподателя. При това положение, страните имат право на разноски съразмерно на изменения размер на административното наказание. Доколкото разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, урежда присъждане на разноски единствено в хипотезата на отмяна на обжалваното н.п., но не и по отношение на изменение на същото, то на основание чл. 144 от АПК субсидиарно приложение намира ГПК. В нормата на чл. 78, ал. 1 и ал. 2 от ГПК се сочи, че ищецът съответно ответникът имат право на присъждане на разноските, направени по делото съразмерно на уважената част от иска. Приложена към конкретния казус нормата дава основание за уважаване претенцията на процесуалния представител на наказващия орган по съразмерност, пропорционално съобразно изменения размер на административното наказание.

Поради това, на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН на Агенция „Пътна инфраструктура“ – София следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер определен в чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая приложима е нормата на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, която предвижда, че възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 лв. до 150 лв. При определяне на възнаграждението на правоимащата страна, съдът взе предвид, че делото не се отличава с фактическа или правна сложност и е разгледано в едно съдебно заседание, което мотивира присъждане на възнаграждение в минимален размер, а именно - 80 лева. В съответствие с правилото на чл.78, ал. 3 от ГПК същото следва пропорционално да бъде намалено съобразно изменения размер на административното наказание, от което следва, че жалбоподателят ще бъде осъден да заплати 32 лева юрисконсултско възнаграждение в полза на АПИ.

Жалбоподателят не е доказал направени разноски по делото, поради което

няма основание за присъждане на такива.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4, вр. ал. 7, т. 2 от ЗАНН и чл. 63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление №8012/13.01.2023г., издадено от началник на отдел „Контрол по Републиканската пътна мрежа“, дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, Агенция “Пътна инфраструктура” - София, с което на П. Х. М., с ЕГН *****, с адрес ****, на основание чл.53, ал.1, т.2, предл.2 от Закона за пътищата, вр. чл.53 от ЗАНН е наложено административно наказание глоба в размер 2500 /две хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.а, предл.2 от Закона за пътищата във вр. с чл.8, ал.2, вр. ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 от Наредба №11/03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като НАМАЛЯВА размера на наложеното наказание глоба от 2500 /две хиляди и петстотин/ на 1000 /хиляда/ лева.

ОСЪЖДА П. Х. М., с ЕГН *****, с адрес ****, да заплати на Агенция “Пътна инфраструктура” - София, бул. Македония №3, юрисконсултско възнаграждение в размер 32.00 /тридесет и два/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Перник на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс - в 14-дневен срок от съобщаването му на страните

Съдия при Районен съд – Перник: _____